

der kan have denne Virkning, findes nu i Retsplejelovens § 49, og den maa efter Sagens Natur være ret ubestemt. Naar imidlertid Grundlovens § 71 bestemmer, at Afsættelsen kræver Dom, behøver det ikke nærmere historisk og juridisk Dokumentation, at dette er sket ud fra det forfatningsretlige Hensyn, at Domsmagtens Uafhængighed — i Samfundets Interesse — behøver Garantier overfor den udøvende Magt. En saadan ligger i, at den fortolkningsmæssige Udformning af nysnævnte Regel lægges i Hænderne paa de almindelige Domstole med Højesteret som afsluttende Instans. Disse Retters Medlemmer har — foruden anerkendt Fagkyndighed — vedvarende Ansættelse, er beskyttede mod administrativ Afskedigelse og befinder sig for Højesterets Vedkommende i Slutstillinger. Da den særlige Appelret i disse Retninger frembyder kendelig ringere Garantier, er det overmaade tvivlsomt, om Grundlovens § 71 formelt vil være iagttaget ved Oprettelsen af den nye Domstol. At den ikke reelt vil være det, forekommer derimod utvivlsomt.

Den særlige Appelrets Medlemmer er vel Dommere i strafferetlig Forstand, medens Spørgsmaalet om, hvorvidt de indenfor deres Funktionstid kan afskediges administrativt, er uklart. Institutionen har snarest Karakteren af en administrativ Kommission, hvori forskellige Fag og Interesser er søgt repræsenteret. Som nævnt muliggør Domstolens specielle Omraade Pladsernes Besættelse med et særligt Hensyn til Dommernes formodede Indstilling til disse Sager, og Funktionstidens Begrænsning til 8 Aar — der dog ofte af faktiske Grunde vil blive forkortet — muliggør fortsat at varetage en saadan Interesse hos den ansættende Myndighed. Landsdommeren og Underrettsdommeren har ikke den Kvalifikation, der her ligger i at være i embedsmæssig Slutstilling, For to af Medlemmerne gælder, at de vel har juridiske Kvalifikationer, men den ene skal være praktiserende Sagfører, hvad man med god Grund i Retsplejelovens § 125 har erklæret uforeneligt med at være Dommer, og der synes ideelt her at maatte kunne blive Anvendelse for Retsplejelovens § 62, 2. Punktum. Om det andet Medlem bemærkes, at for saa vidt dette som i Bemærkningerne nævnt bliver en kgl. ansat Tjenestemand i Centraladministrationen eller en Repræsentant for Anklagemyndigheden, synes Tanken at være at opbygge Institutionen som en Art Voldgift med to administrative og to judicielle Medlemmer og Højesteretsdommer-Præsidenten som Opmand. Dette fjerner den endnu længere fra Grundlovens § 71.

En Del af foranstaaende Bemærkninger angaar alene Disciplinærmyndigheden over Dommere, en Del har ogsaa Anvendelse paa Genoptagelse af Straffesager. I Henhold til det udviklede maa man bestemt udtale sig imod Oprettelsen af den særlige Appelret, og man skal efter dette Standpunkt ikke komme ind paa en detailleret Gennemgang af Reglerne for dens Virksomhed, uagtet disse paa flere Punkter forekommer tvivlsomme, saaledes med Hensyn til, om Appelretten ogsaa skal afgøre Pensionsspørgsmaalet for den administrativt afsatte 65aarige Dommer. Som et andet Punkt nævnes, at ifølge Retsplejelovens § 982 synes der under selve Genoptagelsessagen at kunne gives endelig ny Dom og under denne Forudsætning vilde den særlige Appelret kunne komme til at omgøre en Højesteretsdom. Endelig maa det paapeges som en meget væsentlig Ulempe, at Adgangen til Klage til den særlige Appelret kan føre til uløselige Kompetencekonflikter, naar Spørgsmaalet bliver, hvilken Betydning Appelrettens Behandling faar for de Domstole, der behandler den løbende Retssag, der har givet Anledning til Klagen til Appelretten.

De af Lovforslaget omfattede Funktioner har ikke hidtil kvantitativt været omfattende.

Den i Retsplejeloven § 48, Stk. 2, hjemlede Adgang til Kære over en Dommers Forhold har ikke været brugt til Kære til Højesteret. Ved Østre Landsret har den været brugt 1 Gang i 1935, 2 Gange i 1936 og 1 Gang hidtil i 1937. Forholdet i tidligere Aar har kun med uforholdsmæssigt Besvær kunnet oplyses, men antages at have været et lignende.

Ved Vestre Landsret har der i Tiden fra 1919 til Dato foreligget 9 saadanne Tilfælde.

Retssager om Afsættelse og dermed i Forbindelse staaende Pensionering af Dommere har ikke foreligget efter 1919 og maaske overhovedet ikke.

En Statistik over Genoptagelse af Straffesager i 1927—36 viser følgende Tal: I Højesteret fremkom Begæring om Genoptagelse af Rettens Domme i de paagældende Aar i følgende Antal: 3, 5, 7, 4, 6, 8, 5, 2, 1, 3, ialt 44. De afsloges alle, 39 efter § 980, Stk. 1, som savnende al Grund, 5 efter § 982 efter Tilvejebringelse